

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Οι Ιψενικοί «βρυκόλακες», αν επείς με τον τίτλο τους, βρυκολακιάζουν, κάθε τόσο, επί της σκηνής του 'Εθνικού Θεάτρου. Και τούτη τη φορά υπύχθησαν περισσότερο απ' τις προηγούμενες, μολονότι οι ίδιοι σχεδόν ήθοποιοί έρμήνευσαν τούς ρόλους —τούς πραγματικά δυσκολώτατους ρόλους. Για την Κατίνα Παλινού δεν έχω τίποτα να παρατηρήσω. Είχαμε μιὰ κυρία 'Αλβιγκ άμεμπτη, απ' την κορφή ως τα νύχια. Είχαμε την τέλεια δημιουργικήν έρμηνεία μιὰς μεγάλης ήθοποιού. Παραλλήλως, ή απόδοσις του 'Οσβάλντ από τον 'Αλέξη Μινωτή διακρίνεται για την τελειότητα έκφράσεως των κυμαινομένων και συγκρουομένων ψυχικών καταστάσεων. Μιὰ μόνον επιφύλαξις: ή ύψηλής ποιότητος τεχνική δεν πλαισιώνεται, πάντοτε, από ανάλογη ψυχικότητα. Στιγμές στιγμές, ή 'Οσβάλντ του 'Αλέξη Μινωτή παρουσιάζεται κάπως άτονα νευροσπαστικός.

'Ο ρόλος του πάστορα Μάντερς είναι σημαντικώτατος: έπειδή, περισσότερο από κάθε άλλον, αντιπροσωπεύει την πλατύτερη διαθεωρία του 'Ιψεν απέναντι στη θρησκεία, όπως την αντιλαμβάνεται ή Κλήρος. Σαρκασμός περίτεχνα έκφρασμένος, αλλά άνελέητα δηκτικός. 'Ο πάστορ Μάντερς είναι ένας μεγαλοπριπής ήλίθιος, έτοιμος να καταδικάσθι τις τυπικώς έν άταξία, αλλά ούσιαστικώς δικαιολογημένες πράξεις του κάθε τίμιου και ειλικρινούς ανθρώπου και πρόθυμος να συγχωρήσθι τις άχρειότητες του κάθε μασκαρά. Ψοφοδεής μπροστά στην κοινή γνώμη του ποιμνίου πάσης θλακείας, ούτε νουχιζεται από κάθε

κρίσι και πρωτοβουλία. 'Αλλά και δειλός στο έπακρο, δεν διατάζει να καταφύγη σ' ότιδήποτε για να συγκαλύψη τις εϋθύνες του. Πάντα τούτα τὰ κατινόησε, τ' άφομοίωσε και τὰ παρουσίασε πειστικώτατα επί σκηνής ή Νήκος Παρασκευάς.

'Ο ρόλος του 'Εγκστραντ είχε την καλή τύχη να πέσει στα χέρια του Χριστόφορου Νέζερ. Διόλου εύκολος ρόλος κι' αυτός. Πρόκειται για τον κλασσικό τύπο του άσυνείδητου ανθρώπου, του μη έχοντος κανένα ήθικό έρεισμα: αλλά που συγχρόνως είναι ταρτούφος όλκής, ικανός να παρουσιάσθι τις βρωμερώτερες πλάξεις του ως ... άγαθοεργίες! 'Ο Νέζερ, με τήν μεγάλο ταλέντο του, απέδωσε τον χαρακτήρα αυτό κατά τρόπο έναργή και λιτό συνάμα.

Πρό έτους, ή θίασος Μυράτ ανέθεσε τήν ρόλο της Δεσδεμόνας στην Γκέλυ Μαυροπούλου. Διεπίστωσα, τότε, ότι ή νεαρά ήθοποιός, σ' αυτό τον δυσχερέστατο ρόλο, απέδειξε ικανότητες προοιωνιστικές ικανοποιητικής εξέλιξεως.

Πράγματι, ως Ρεγγίνα στους «βρυκόλακες», δεν διέφρευσε τις προβλέψεις μου. Βέβαια, ή Ρεγγίνα του 'Ιψεν δεν παροβόλλεται με την Δεσδεμόνα του Σαίξπηρ. 'Αλλά ή Γκέλυ Μαυροπούλου, στο δευτερεύοντα τούτο ρόλο, απέδειξε θιτικώτατα πώς είναι κάτοχος ισχυρού ταλέντου, δυσαναλόγως ώρίμου για την ηλικία της κι' ότι από τούδε και στο έξής πρέπει να την κατατάξουμε ανάμεσα στα πρώτου βαθμού στελέχη του θεάτρου μας.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ